

סנדרה ברנהרדט ב"מלך הקומדיה"
דמות מפחידה של מזדנבת

מריל סטריפ עם פיטר מקיניקול ב"בחירתה של סופי"
לצאת ממריל כדי להיכנס לסופי

בראש. כזה היה האיש בעל העדשה הקטלנית של ריצ'ארד ברוקס, תבשיל מפוקפק שלתוכו הושלכו כל המרכיבים האופנתיים של התיקשורת והפוליטיקה כדי להוציא מותחן משעמם ועצוב. עצוב במיוחד אם זוכרים כי ברוקס ביים פעם את זרע הפורענות ואת המיקצוענים.

התחדדותו של קוסטא גבראס בנעדר מחווירה לעומת היומרות שלו בעד כלות הלילה, סיפור אהבה בלתי נסבל, מלא הצהרות נפחות וריקות, שנכשל למרות איב מונטאן ורומי שניידר בתפקידים הראשיים. כישלון אחר הוא סיפור מצחיק על איש עצוב, מלאכת מחשבת של כנאדרו ברטולוצ'י, שאינה משרתת בסופו של דבר שום מטרה וטחנת מים, תוך העמדת פנים שיש בה עיסוק כסיוור, מצד אחר, ובתסביך אדיפוס, מצד שני.

קוסטא גבראס, עליו צריך להרחיב קצת יותר את הדיבור. גבראס גילה כסרט זה אומץ-לב במקום שאין צורך להיות אמיץ. הוקעת ההפיכה הצבאית של פיגושה בצ'ילי כבר מזמן אינה נכחינת חידוש, וההתערבות האמריקאית הגלויה כהפיכה בישראל, כאשר רבים מן המודאגים מהמצב בצ'ילה, שוכחים מה מרחש מתחת לאפס ממש.

בדיחה ★
עצובה

רטיים רעים היו השנה בשפע, מכל הסוגים והמינים, ומתחסדים בנוסח נעדר צוערים

מעבר לעובדות ההיסטוריות, עובר כסרט הזה הירייה מעורבן מאוד על אנשים ההופכים מהגרים בעל כורחם, על אויבים מבפנים, הם איומים שבעתיים מכל האויבים שבחוץ, על עימות שבין תיקוה לחשש מן העתיד ועל שמרנות הממיטה אסון. על הכל נוסכים האחים טאוויאני את אהבת האדם הטבועה בתוכם. בזכות אהבה זו די שרמות תופיע כמה שניות על המסך, כדי שתעורר כלפיה יחס כלשהו.

מול חושניות הלילה של סן לורנצו, שבו נרמה כי הנשמה היתוותה את דרכו לא פחות מן המוח, הרי חוזה השרטט הוא תרגיל מכריע,

להמתין יותר מתריסר שנים לפני שסרטו דודסקאדן יוצג גם בישראל. סרט מוזר זה, יוצא-דופן וחסר עלילה אחידה (הוא מורכב מסדרת אפיוזות מקבילות), הוא הראשון שעשה קורוסאוה בצבע. הסרט ספק ניאוריאליסטי בדרך שבה הוא עוסק בדמויות של אנשים מחוסרי-כל הגרים בצפיפות בשכונת פחונים עלובה (כמו בנס במילאנו), וספק סוריאליסטי בדרך שהוא מעצב את השכונה הזאת, כך שאינה נראית כמו מקום קיים. בתוך עולם זה שייצר בדמיונו, מפגיש קורוסאוה אסף של טיפוסים שהגיעו לקצה גבול התיקווה. מלבד

גרזינה שאמולבסקה
מבט אחר על לסביות

יאדוויגה גאנקובסקה

לסלי אן וורן

דברה ווינגר

כישורים לדרמה ולקומדיה

שכלתני וגאוני של בימאי בריטי, צעיר יחסית, בשם פיטר גרינאוואי. אפשר לראות בו מותחן על צייר המוזמן להנציח על גבי הנייר את מעלותיה של אחוזה ומגלה תוך כדי כך שבעל האחוזה נרצח, אבל זוהי גם סאטירה שנונה על הבורגנות הכפרית החרשה באנגליה של המאה ה-17. אפשר להבחין כסרט בהרהורים ברורים מאוד על מהות הקולנוע כשפת תמונות, על משמעות האמנות בכלל, כאמצעי לשקף ואולי לפרש את המציאות, על ההתנגשות התרבותית שבין אנגליה ואירופה ומעל הכל, על מערכת-היחסים שבין אדונים ומשרתים.

אין ספק שזהו סרט שצריך לראותו יותר מפעם אחת כדי להכיל את כל מה שיש בו, ורבים התקוממו כנגדו, הן משום שנדרש מהם יותר מדי מאמץ, והן משום שנרמה היה להם כי כל העניין תיאורטי מדי ויבש מדי עבורם.

העניין האסתטי והקולנועי עורר הסרט ויכוחים רבים על מסקנתו הסופית של הסרט — אם היא פסימיסטית או אופטימיסטית. מכל מקום, היחיד שנותר לאדם מן המציאות העגומה וחסרת התיקווה שבה הוא חי, הוא האשליה, ורק עלי-די שילוב האשליה במציאות, ניתן, לפעמים, להמתיק את גלולת המציאות המרה, כדי שאפשר יהיה להמשיך ולשאתה. מעמדים רבים בסרט נחרטים בזיכרון וקשה להחליט מי הרשים יותר — האב ובנו הכונים טירות דמיוניות באוויר, החכם הזקן המעניק את רכושו לגנב שבא לחמוס אותו, הבעלים המתחלפים בנשותיהם כמעט מבלי משים, או הפקיד האפילפטי המעדיף את אשתו המירשעת החיה עימו, על פני חבריו הטובים המשתתפים בצערו.

אדונים ומשרתים ★

עם האחים פאולו וויטוריו טאוויאני, ערך הקהל הישראלי היכרות מהנה מאוד כפאדרה פאדרונה. השנה אפשר היה לשוב ולהתפעל מכשרונם כלילה של סן לורנצו, אפס קטן וללא גיבורים יחידים, שכן כבר שלם מופיע בו בתפקיד הראשי. זהו סיפורם של בני סןמיניאטו, הנושטים את נתיבים בשלהי מילחמת-העולם השנייה, כאשר פושטת השמועה שהנאצים עומדים לפוצץ את כל הישוב, ויוצאים ברגל לקראת הצבא האמריקאי המחשר. כמבט ראשון אפשר לחשוב כי אין זו אלא פרשה היסטורית פשוטה, ואכן העלילה נשענת במידה רבה על קורות מישפחת טאוויאני עצמה. אולם